

Käsko peab iggaüks täitma.

Pridrifo II. kammertener astus hommiko-
kel nelli funninga maggamisse kambre, ted-
da õhto antud käsko järrel ülesärratama.

„Lasse mind weel nattoke hingata, ma
ollen alles üsna unnine.“ — Teie funning-
lik kõrgus on mind käsknud sel aial tulla!“
— „Agga weel üks werand tund, ütlen min-
na sulle.“ — Ei herra, mitte enam üht
minuti, kel on jubba nelli, ja se aeg Teie
kõrgusel käes, ülestõusta.“ — „Hea küll,“
ütles funningas ennast jallale aiades: „sin-
na olled üks wahwa mees, minna armastan
sedda, kui käsko täieste täidetakse.“

Kulla näggo, mulla maggo.

„Wiiskümmend aastat on möda läinud,“
ütles Abderahmen III, „sest aiaist kui ma
Kalihw (Muhameti järgminne) ollen; rik-
kust, rõmo, au, keik ollen ma maitse nud ja
sanud. Teised funningad piddasid must lug-
gu, kartsid ja kaetsesid mind. Mis ial inni-
menne sowida wõib, olli mulle taewast antud.

Sel pitkal õnne aial ollen ma neid päiwi
luggenud, mil ma ennast tõeste õnneka tund-
sin ollewad. Neid olli nelliteistkümmene pä-
wa. — Surelikkud, õppige sest ma ilma su-
rust ja ello mõistma.“

Üksu ehk mitte, ärra wea kihla.

Üks jallamees, kelle taskud ja kõht tühhi
olli, tulli kõrtsi ja laskis ennesele wisi pärrast
süa ja jua anda. Peale söma hakkas jutto
teggema, mis siin üks junkur maksab, kui ta
tallomehhele liga teinud; — palju kühjas,
kui ta teomeest süta peksnud? Kõrtsmik
kostis: üht trahwitakse kümne ja teist wie
rublade kaupa. — Kui jodifikud kõrtsis tül-
itsewad, palju need makswad? Need sa-
wad nahha peale, ütles kõrtsmik. — „Ag-
ga paljus maksab üks kõrwa hoop?“

„Üks rubla,“ wastas kõrtsmik.

„Noh, anna siis mulle üks lops, mul ei
olle rahha maksa, ja mis hoop rohkem wäärt,
se jaggo rahha loe mulle taggasi.“